

ANDA GABRIELA
DOLİŞ,

Perspective

Soneria isterică a telefonului mobil a sunat pe la trei dimineața. Înjurându-l furioasă printre dinți pe cel care sunase, mi-am întins leneșă mâna către noptieră.

— Alo? am răspuns absentă.

Oarecum dezorientată, aveam senzația că sunt azvârlită din lumea viselor.

— Da... domnișoară Weaver... a murit băiatul meu, a răspuns o voce tremurândă.

Am simțit cum ochii amorțiți de profunzimea somnului se deschid brusc. Nu știu cum arătam atunci, la trei dimineața, cu ochii larg deschiși, probabil roșii din cauza oboselii, și o privire beată pironită asupra unui punct fix. Întunericul devenea un spațiu restrâns, pereții săi transparentți păreau că se umanizează și că tăbară pe mine. În bezna aceea nu mai deosebeam formele din jur, semn că, din pricina oboselii, nici ochii și nici creierul nu-mi funcționau normal.

— Cine a murit?

— Vă rog, veniți la spital... Vă aștept în față.

Convorbirea s-a întrerupt așa cum începuse: brusc și straniu. Spre final, femeia din spatele vocii pițigăiate părea să-și fi găsit un echilibru precar. Era înfricoșată. Cu toate astea, nu mai puteam pune capul înapoi pe pernă. Un sentiment de omenie față de această persoană care probabil mă aștepta, cu obrajii învinețiți de frig pe care lacrimile șiroiau, m-a făcut să mă ridic din pat. O curiozitate înflăcărată îmi pulsa în mușchi, îmi ardea măruntaiele, astfel încât în aproximativ cinci minute mă aflam deja în mașină, pe drumul spre spital. Voiam să știu cine murise. Respiram sacadat, inima galopa nebunește, iar sângele se izbea frenetic de pereții vaselor sangvine. Am lăsat mașina în parcare și am coborât în fugă de parcă eu eram cea disperată după ajutor. În turbarea mea nestăpânită, alergam fără să simt niciun dram de oboseală. Faptul că încă nu eram perfect conștientă de acțiunile mele făcea ca această stare de spirit să pară vecină cu nebunia. Cel puțin așa o simțeam. Parcă îmi și doream să fie ceva patologic, ca să-mi pot justifica sentimentele. Am auzit un scâncet trist, ca de pisică, răsunându-mi în urechi asemenea unui ecou tulburător, și aproape inconștient mi-am înfipt călcâiele în asfalt.

— E cineva aici? am strigat.

Ecoul vibrant s-a pierdut în ceața groasă a întunericului. O clipă, totul s-a cufundat într-o lungă și dure-roasă tăcere.

— Da! Domnișoară Weaver? a răspuns, într-un târziu, o voce.

— Aici!

Am înaintat cu pași nesiguri către vocea care mă strigase mai devreme. O vagă rază de lumină portocalie, venind de la un bec montat pe un stâlp electric, îmi deschidea calea. În cele din urmă, am ajuns față în față cu necunoscuta din spatele vocii îndurerate. Era o femeie de cincizeci și ceva de ani, de statură medie, cu un trup ce contura rotunjimi groase, aproape dizgrațioase. Picioarele mici îi erau adunate într-o pereche de cizme înalte, aproape până la genunchi. Avea un mers ușor legănat. Purta un palton lung, a cărui nuanță exactă nu o distingeam. Fața îngustă îi era ascunsă sub un fes mare, negru, care-i acoperea în întregime fruntea. De sub materialul gros, am izbutit totuși să deslușesc în privirea ei o licărire aproape sfioasă, aidoma unei stele pe cerul nopții. Așa cum mă așteptam, ochii îi erau înconjurați de umbre rozalii, iar obrajii scofâlciți, ca niște undiri anormale ale pielii, aveau o paloare fantomatică. Câteva șuvițe din părul blond îi ieșeau de sub haină.

— Îmi cer scuze că v-am trezit... cred că sunteți foarte obosită... dar am considerat că e o urgență și pentru dumneavoastră...

Continua să se bâlbâie, dar acum își stăpânea mai bine vocea, care nu mai era pițigăiată, aproape deranjantă, ci părea ușor copilăroasă, trădând candoarea și timiditatea ferecate în sufletul acelei femei.

— E în regulă... Dar haideți, spuneți-mi ce s-a întâmplat! Altfel nu am cum să vă ajut, am spus exagerând în dorința mea de a părea blândă.

— Bine. Știți, Jasper a murit... acum câteva minute... v-am sunat imediat... îmi pare foarte rău... știți, a fost...

Nu am mai așteptat să spună ceva. Aceeași febră mi-a cuprins corpul într-o îmbrățișare falsă, sufocantă, și aceeași apăsare, ca o ceață care se lăsase peste tot ce mai rămăsese rațional în mine, m-au făcut să o rup din nou la fugă, de această dată, spre spital. Furia nebună în care mi se învălmășeau gândurile îmi dicta să nu mă opresc din alergat. Ajunsesem la paroxism cu isteria, iar corpul meu era o biată marionetă în mâinile fricii. Am trântit uși, am împins doctori pe coridoare, pentru ca în cele din urmă să ajung la capătul unor scări. Am coborât gâfâind și gemând. Mă simțeam neputincioasă, incapabilă să o ajut pe femeia de la telefon și pe mine însămi, iar vestea mă tulburase într-o asemenea măsură, că nu mai eram în stare nici măcar să merg drept. Sau să alerg fără să mă clatin.

Când am ajuns la morgă, am tras de ușa de fier și, în mod bizar, aceasta s-a deschis cu un scârțâit. Pașii mari, apăsați, dar silențioși, alunecară ușor spre încăperea care se înfățișa înaintea ochilor mei îngroziți. Am intrat și am simțit prezența morții fumându-și pipa. Fumul gri se împletea cu oxigenul rămas în cameră într-o negură copleșitoare. M-am învărtit în cerc prin încăpere, mișcându-mă la fel de repede ca o vulpe care

a uitat unde și-a ascuns prada. Practic, nu știusem nici odată unde îmi lăsasem vânatul sau, mai rău, nu știam că prada mea era deja moartă. Apoi, brusc, mi s-a întunecat privirea. Pe un bilețel, agățat superficial de degetul mare de la piciorul înghețat în veșnicia morții, erau așternute câteva litere care-ți săreau în ochi. Mi-a trebuit doar o clipă ca să pricep că, într-adevăr, Jasper Gillway se stinsese. Nu mai era cale de întoarcere. Ochiu îmi ardeau, iar eu strângeam din pleoape ca să opresc lacrimile ce se pregăteau să curgă. Nimic nu mai era clar în jurul meu. Știam doar că sunt vulnerabilă, că plâng, că mă doare sufletul, că acum chiar nu mai pot ajuta pe nimeni și că nu mai sunt decât un om ca oricare altul în fața tristeții. Din cauza lacrimilor, vedeam ca prin ceață.

În acele clipe, am reușit cumva să uit de propria-mi existență. Îl iubisem mult pe acest tânăr, Jasper Gillway. Avea multe secrete, pe care nu le mărturisea nimănui și era imprevizibil, dovedind în același timp o fermecătoare sclipire de inteligență. Chiar fusese un tip deștept, printre puținii oameni cu adevărat deștepți pe care îi cunoscusem, dar tot timpul învăluit în mister. Mersul său domol, încrezător, cu pași mărunți nu trăda nimic. Expresia sa arăta o cumpătare incredibilă și afișa o atitudine superioară și manipulative în fața tuturor interlocutorilor. Unii spuneau despre el că ar fi prea lăudăros, dar mie mi se părea că era așa din cauza unei stări care venea din interior, și nu din pricina unei atitudini premeditate. Se pricepea la cuvinte, având un

discurs spontan și fiind capabil să direcționeze orice conversație spre un subiect agreat de el, fără ca nimeni să-și dea seama măcar. Profita, chiar amuzându-se, de neatenția tipică celor înfumurați, în timpul unei discuții elevate, reușind să-i ia peste picior chiar și pe cei mai școliți dintre pușinii săi prieteni. Era prea inteligent ca să se lase prins în găștile celor prefăcuți sau lipsiți de originalitate. Avea o eleganță de tip britanic și astfel cucerea pe toată lumea, căci chipul lui nu era nici pe departe așa de armonios structurat precum îi era mintea. Atunci când cânta la pian, profilul său te obliga să recunoști, stupefiat, că omul din fața ta avea trăsături exagerat de masculine. Niciun pic de finețe, ba la prima vedere, fața lui chiar îți putea agresa privirea, iar felul său de a se îmbrăca îți atrăgea atenția. Avea un chip ce părea desenat cu cel mai ascuțit creion și pictat cu cele mai banale vopseluri. Era spontan, ironic, enigmatic, avea încrederea unei fantome vii care știe că nimic din ce fac oamenii nu-l poate afecta. Părea imun la toate bolile pământești. Nu știi ce situație materială avea. Oamenii bârfeau zicând că e putred de bogat după cum se îmbracă, dar eu cred că asta nu era treaba nimănui. Nu m-a interesat niciodată firma de pe eticheta hainelor sale. Eram mai degrabă interesată de cuvintele pe care le rostea.

Împrejurările în care ne-am cunoscut m-au făcut să-l iubesc foarte mult. Era obișnuit să fie curtat de femei, dar eu îi captasem atenția într-un fel aparte. Probabil pasiunea mea pentru artă și privirile indolente

„Primul lucru care izbește la romanul *Perspective e scrisul* percutant, baroc, inventiv, cu fraze care arată o scriitoare pe deplin formată și care stăpânește atât forma, cât și fondul – și asta într-o lume-n care milioane de grafomani se agită în amatorism, banalități disperante și lipsa totală a simțului literar. Apoi, dacă afli că Anda Gabriela Doliș nu are decât 15 ani, încerci să rezisti stupefăcției. Nu rezisti. Pentru că ne aflăm în fața unui fenomen.”

RĂZVAN PETRESCU

„Un roman scris alert, incisiv pe alocuri, analitic și psihologic peste tot ce anunță un prozator plin de perspective: Anda Gabriela Doliș.”

BEDROS HORASANGIAN

U N R O M A N

CURTEA VECHE

www.curteaaveche.ro

ISBN 978-606-588-937-8

9 786065 889378